

Kar se pa vobče tiče slovenskega vseučilišča, zavarovati se moramo kar najodločneje proti pačenju zgodovinske resnice, da »pade vseučilišče kot zrel sad vsakemu narodu v naročje, ko narod sam dozori.« Nemška vseučilišča so bila ustanovljena vsaj par sto let prej, ko še sluha in duha ni bilo o kaki nemški kulturi, znanstvu in literaturi; v latinščini se je presajala antična in druga kultura na nemška tla. Smešno je torej, očitati slovenskemu narodu, da še vedno blodi brez znanstva in literature po temi prvotnosti in neomike. Gospoda, najprej mora priti solnce, potem je dan! In tako solnce je vseučilišče v kulturnem življenju vsakega naroda.

Ciganka Marija.

O, ti črna ciganka Marija!
 Kake čudne imaš ti oči,
 da pozabiti zdaj jih ne morem,
 da od njih zdaj srcé me boli!

»Prorokujem naj srečo še tebi!« —
 rekla si, mi pogledala dlan,
 pa si čitala mojo usodo:
 tek življenja moj bil ti je znan . . .

Nisem tvoje poslušal prorokbe,
 le v oči sem ti gledal tačas,
 tvoje črne lasé le sem gledal
 pa tvoj blede, otožni obraz.

In takó sem bil v temne oči ti
 neprevidno se ves potopil,
 da začarala ti si me ž njimi,
 da sem úroke revež dobil!

Črno lasa ciganka Marija!
 Vidiš, tvoje so krive oči,
 da pozabiti več te ne morem,
 da po tebi srcé me boli . . .

Dimitrij Ahasverov.

